

Náš pan profesor Marek

Když jsem studoval na 1. lékařské fakultě, často jsem kolem půl osmé ráno vídával osobu spěchající svou typickou chůzí ulicí U nemocnice směrem k III. interní klinice. Věděl jsem tehdy pouze, že se jedná o nějakého významného lékaře z III. interní kliniky a vůbec jsem netušil, že se jedná o člověka, který zcela zásadně ovlivní můj profesní život.

Rok 1989, plný zásadních vesměs pozitivních změn, byl významný i pro mě. Nastoupil jsem na interní „kolečko“ na III. interní kliniku, kde jsem se poprvé setkal s panem profesorem Markem, který se během mého pobytu stal přednostou kliniky. Poprvé jsem měl také možnost poznat endokrinologii, která mně ihned učarovala. Před ukončením stáže jsem tedy požádal pana profesora, zdali bych mohl na klinice pracovat i nadále. Dodnes jsem mu vděčný nejen za to, že mi dal šanci stát se endokrinologem, ale i že byl a dosud je mým učitelem a nedostižným vzorem.

Brzy jsem pochopil, proč jsem dosud pana profesora vídal jen ráno. K vidění na ulici býval kromě časného rána většinou až kolem půlnoci, když spěchal na poslední metro nebo první noční autobus. Tak tomu bylo s železnou pravidelností nejen ve všední dny, ale na klinice trávil dlouhé hodiny i o víkendech. Takové pracovní nasazení jsem do té doby u nikoho neviděl a asi už ani neuvidím. Charakteristické byly jeho pondělní a čtvrteční ambulance, kdy do 18. hodiny vyšetřoval pacienty mimopražské a od 18. téměř do půlnoci pacienty pražské a přípražské tak, aby se pokud možno ještě ten samý den dostali domů. Pacienti na něj často trpělivě čekali řadu hodin, ale stálo jim to za to a pana profesora měli a mají rádi, a on se jim neúnavně věnuje a poskytuje nadstandardní péči. Na doby na naší „staré“ ambulanci v přízemí kliniky vzpomíná i řada endokrinologů, kteří klinikou prošli v rámci předatestační přípravy. Ti odolnější si na kliniku brali večeri a zůstávali s panem profesorem na ambulanci dlouho do noci. Ti méně odolní odcházeli s omluvou „již“ kolem 20. či 21. hodiny a prof. Marek jim vždy vlídně popřál „hezký večer“. Oni se nás pak často ptali, zdali to myslí upřímně nebo ironicky...

Když jsem se začal věnovat hlouběji endokrinologii a začínal se pokoušet o vědeckou činnost, chodil jsem do Národní lékařské knihovny vyhledávat články, a právě tehdy jsem začal upadat do „depresí“. Téměř na každém odborném časopisu, který jsem si vyhledal, již byla paraafa JM, což neomylně značilo, že přede mnou již časopis četl a prostudoval právě pan profesor. Tato jeho neobyčejná píle a pracovitost byly jedním z důvodů jeho zcela nedostižného rozhledu nejen v endokrinologii, ale i v interně.

Kromě znalostí medicínských jsou výjimečné i jeho jazykové dovednosti a schopnosti. Jezdit s ním na mezinárodní kongresy nepatří mezi aktivity, které by člověku dodaly sebevědomí. Téměř s každým, s kým se potká, je schopen hovořit jeho mateřským jazykem a člověku pak často nezbude, než stát a odhadovat význam rozhovoru. Právě jazykové znalosti kromě nepochybných kvalit odborných profesoru Markovi dávají zcela výjimečný mezinárodní rozměr, přední světoví endokrinologové ho znají, obdivují, milují, a pokud se s nimi někdo z nás potká v jeho nepřítomnosti, vždy se na něj ptají, vzpomínají na něj a pozdravují ho.

Obdivuhodná je také velkorysost a vlídnost pana profesora. I na neslušnost, nezdvořilost či zlobu jiných dovede reagoval s obrovskou tolerancí, grácií a nadhledem. Má neobvyklou schopnost empatie a porozumění problémům jiných. Člověka napadne, jestli má také nějaké chybičky. Určitě má, jako první mě napadá, že je až moc hodný. A doufám, že se na mě nebude zlobit, ale někdy dovede být i pěkně tvrdohlavý a umíněný. Ale kdyby nebyl, tak by určitě nebyl tím, čím je, mezinárodně uznávaným endokrinologem, naším vzorem, učitelem, obdivovaným a milým panem profesorem.

Jsem vděčný osudu, že jsem pana profesora poznal, mohl s ním spolupracovat a trávit řadu hodin, dnů a let, a přeji jemu i sobě a nám všem, aby těch let bylo ještě co nejvíce.

Ad multos annos!

Michal Kršek

